

Nočne bajke.

Vetriči so zaveli...
V njih so zapeli zvonovi,
mehki, sanjavi glasovi
v temo so zadrhteli...

Zvezde so zagorele...
V njih so vzblesetele rdeče
lučce biserne sreče...
V srca so zažarele.

V lesu so se zbudile
vile iz tihega spanja,
v vrelcu blizu kostanja
v srebru so se umile.

Gosli so zaigrale...
Iz njih so se zasmejale povesti,
zbežale kot sanje po cesti
in trudnih zaspančkov iskale.

In škrtati so tudi vstali,
škrateljčki mali, preživi.
V šali so nagajivi
živih si lučc prižgali...

Pa so lučke hotele
z zvezdami tekmovati,
a prišli so angelčki zlati,
vse lučke so zatemnele.

To so v jezi kresnice
škrate poredne lovile,
a jih niso dobile,
trudne so legle v cvetice...

Vi se na smeh držite,
mali neverni Tomaži,
kot da ste vjeli me v laži —
a nočne bajke prespite...

Anica.

DVA JUNAKA

